Високий парк. І я, неначе з дому,
виходжу з нього в присмерку хисткому
на пагорби й на вечір. Вітровій,-
цей вітровій вчувають плинні хмари,
і світлі ріки, й вітряки-примари,
що вийшли, звільна крутячись, на пруг.
Я тут — лиш річ, одна з речей навкруг
під небом цим одним.— Та придивіться:
хіба одне це небо?
Он ясниться
блакить, і чисті плинуть в ній хмарини,
вгорі мигочуть білого всі зміни,
а низом сіре лагідно сріблиться,
забарвлене рожевим теплим тоном,
і за промінним тихосяйним лоном
зникає сонце.
Дивна кам'яниця,
движка, рухома, хоч тривка й тривала,
підносить крила, постаті, портали.
Вона — мов скеля передвічних зір,
як брама, враз в такий розкрита шир,
зміряє, може, тільки птиця...

Переклад М. Бажана